

Katona Szabó Erzsébet

„Egész életemben a nagy kalandra készültem”

Fabók-Dobribán Fatime festőművész önálló kiállítása a gödöllői Művészetek Házában

Fabók-Dobribán Fatime Zalaegerszegen született. Már fiatal korától művészeti tanulmányokat végzett a helyi művészeti gimnáziumban, majd a szombathelyi Tanárképző Főiskolán rajz szakon, mozgókép szakirányt tanult. Felvételt nyert a Magyar Képzőművészeti Egyetemre, 2004-ben végzett Gaál József festőművész tanítványaként.

2005-től a Magyar Képzőművészeti Egyetem doktori iskoláját végezte, 2013-ban doktorált műalkotás és műbefogadás témában. Doktori dolgozatának címe „A kontrafaktumok”, ez a szöveg elméleti síkon határozza meg művészi indíttatásának sajátos területeit.

A 90-es évek végétől folyamatosan részt vesz csoportos kiállításokon, Budapesten és vidéki városokban. Egyik képviselője azoknak a fiatal képzőművészeknek, akik a kortárs művészet sokféle irányzata között a figurativitásban keresik és találják meg a művészi mondanivalójuk kifejezésének eszközét.

Legfontosabb módszere az idő személyes szempontból való megközelítése, és az élmény alapú gondolkodás.

Saját munkáiról így vall: „Nagyon érdekesnek tartom a valóság érzékelésének és megélésének kérdését. Mindenkinek saját, személyes élettörténete, meséje befolyásolja a hozzá érkező élmények lerakódását. (...) A személyiségben való kalandozás, a fejben utazás, a képzelte barátok és a mesék üzenete állandó témáim. Ezek a képek utalások, emlékek, álmokképek. Külön-külön is és egymás mellett is mást jelentenek minden befogadónak és nekem, az alkotónak is ...”

Önálló kiállításainak néha irodalmi, költői indíttatású címeket ad, felsorolok belőlük, hiszen a tárlaton látható képei hasonló gondolati síkon mozognak, a címadással is segíti a nézőt, bekíséri a művek különös világába.

Erdőszimulátor, 2004.

Mély tő körül sűrű sás, 2008.

Hányszor megérettek már az almáim, 2009.

Szil-szál szalmaszál, 2012.

Egész életemben a nagy kalandra készültem, 2015.

Fatime Mogyoródon él, jelenleg a gödöllői Református Líceum rajz- és vizuális kultúra tanára.

Dobribán Fatime:

„Egyszer a sárga kirándulni hívta a kéket”

Első találkozásunk meghatározta későbbi kapcsolatunkat: 2014-ben Zalaegerszegről hozták vissza a kiállítási anyagomat, és a kiállítóhely igazgatója megkért, hogy egy fiatal festőművész alkotásának begyűjtését közvetítem, mert Zalaegerszegre visszafelé menet elszállítanák egy későbbi kiállításra. Nemsokára megérkezett az alkotó, Dobribán Fatime, és egy becsomagolt alkotást adott át – én pedig az áttetsző fólián keresztül egy üde, könnyed, zöld színű képet láttam átsejleni, amelyre kíváncsi lettem. Így bontottuk ki a Művészetek Házában is látható *Egyszer a sárga kirándulni hívta a kéket* című festményt. Azon az első találkozáson elkezdtünk beszélgetni, és... azóta is beszélgetünk mi ketten.

A kiállításában egy nagy kép fogadja a nézőt, *Bőtermőség* a címe, amely első látásra és messziről egy pompázatos örömnepnek hat, az erős színek buján gomolyognak, ha hunyorítunk, de ha közel megyünk, akkor látjuk, hogy ez az elmúlás orgiája. A kép előterében tűzpiros, ám rothadó paradicsomok, a háttérben a gombabetegségtől szinte megégett kórók, a vörös termékek az elhagyatottság és a szétguruló idő szimbólumai.

Mégis igen szép ez a kép! Nem érzek szemrehányást a gondatlanságért, amiért nem szedték össze időben a túlrejtett termést. Fatime nem foglal állást, csak láttat drámai erővel és finom eszközökkel, szembesít a helyzettel, de egyben fel is oldja.

Valószínű így lehet továbbvinni az életet, túljutni a nehézségeken, megbocsátani és remélni.

Miről szólnak a női ruhás sorozat képei?

Ő ma délután kilovagol, 2009.

Szőrmegallér, 2007.

Valaki kezei, 2007.

Fatime azt mesélte, hogy ezek részletek: nincs arcuk, fejük a nőknek, a ruha és az anyagok a gazdagság külsőségeit jelenítik meg, amelyek elrejtik a valóságot, az érzelmeket, a lelket.

Ám nekem, a nézőnek, ezúttal is a „szép” élményét nyújtja az anyagok, textúrák festői láttatása, a talány, ami mögötte lehet.

Ha jó kedvemben vagyok, ott van mögötte egy szép nő titokzatos alakja, ha szomorú vagyok, talán én magam, vagy egy bánatos lélek van a szőrmébe rejtve. Együtt van velem a kép – az emlékeimben; az édesanyám ruhásszekrényében; nagymamám ékszeres dobozában. A fájó Szépség süt át ezeken a képeken számomra.

Amikor a Gödöllői Műhely alkotóházában a *Kert-Történetek* kiállítás meghívott művészeinek névsorát összeállítottuk, Fatime „zöld” képeit hívtuk meg.

Itt most több képet láthatunk ebből a sorozatból. A témához illő édeni szépséget megjelenítő képek között némelyik kissé baljós atmoszférát sugall, mint *pl. A keleti átjáró* című kép: az ágas-bogas fa törzsén ott a sötét odú, a nyílás, mely talán a túlvilágra vezet a nézőt, a *Megjelölt fa* című képén az áldozattá kijelölt élőlény drámáját látjuk. Szerencsére továbblépünk, és ott libben a kisgyerek a hintában. Harsogó lombok a kertben, és zöld színű kalászkok között, vagy talán gyomtengerben ..., a benne úszó kisfiú, amely itt a remény is lehet.

A valóságos gyermektől már csak egy lépés az *Angyali jelenlet* képek szimbólummá váló Gyermeké, mely azzal együtt is, hogy személyes emlékkép, vagy elképzelés, vagy mesekép, az örök isteni kisedés is lehet. A személyes álom, álmodozás engedélyét minden láto-gató eleve megkapta a művésztől!

(2015. december 10-2016. január 10.)